

---

Nádasdy Ádám

## ÍTÉLKEZNI KÉNE

A szavak fürdetnek, ölel a hang,  
csak gondolat nem kéne hogy legyen.  
Elszomorít, hogy humor jön belőlem:  
teszem; de ó, nem kéne, hogy tegyem.

Irány kéne elém és feladat,  
utam gerincén szaggyátott fehér csík.  
Távolba nézni, ó, sosem merek,  
ha erőltetem, a szemem bevérzik.

Húséges feladat volna pedig:  
hogy síktükörnek használjam magam.  
Ítélni kéne a rossz fölött;  
de nincsen hozzá felelős agyam.

Tőszavak kellenének. Rövidek.  
A koldusnak. Barátnak. Lányaimnak.  
És főleg neki; ő még tapsol itt kint,  
mikor engem majd egyszer hátrahívna.

Hosszú a szöveg a tragédiához,  
kevés, amit fogok, túl nagy a markom.  
Átkapcsolom a rádiót hamar,  
s az újságot is, ó, fordítva tartom.

A moziban behunyom a szemem,  
majd csak megoldódik, ez csak a vászon.  
Az ember néha reszkessen kicsit,  
hogy szóréről minél többet lerázzon.

Alig beszélek elvű férfiakról,  
nem prédikálok, ó, szinte soha.  
A temető művelt kirándulás,  
mintha nem mágnes vonzana oda.

A tetők nem bírják a sok mohát,  
és túlcsordulnak már az ereszek,  
ijesztő lesz, ó, ijesztő a század,  
és nem jó ez, hogy sokat nevetek.